

J. Møller:

SØRIDDEREN-affæren og
mit efterfølgende ophold
i Sverige

1945 & 1949

Fotokopi modtaget med
Rigsarkivets brev af 25/2-76.

Fotokopi
modt. med

Indskrevet i denne
Bog paa Wellinge
Marts 1945.

Det er i dag den 25 April
1943. Jeg sidder nu paa
Kaspiset, Rum 201, Stock-
holm (Lilla Nygatan). - og
skal fore min Dagbog
a jour. Forshelligt er
sket siden den 6 Marts,
den sidste Dag, jeg
husker at have foret
Dagbog. Hvor min Dagbog
er kommer senere.

Det der skete den 10'
Marts og Følgerne deraf,
er en spændende og
gribende Historie. Skal
jeg være ærlig, tror jeg
ikke, at jeg traf den
samme Beslutning
en gang til - den Be-

slutning jeg traf den 10'
 om Aftenen. Naar de er
 det busomheden her i
 Stockholm, der jaer mig
 til at seje Selvbeholden.
 Naar de vil det, naar
 det hele er i stor, ise
 sig at jeg handlede ut
 den gang. Der er imidler-
 tid ingen vej tilbage nu.
 Nu gælder det kun at
 komme videre.

Som bekræftet byttede jeg
 Vagt med 93 Lørdag den
 7 Maars, idet jeg regnede
 med at være i Nyborg
 næste week-end. Om
 Lørdagen besøgte jeg om
 Selskabet og om Aftenen

naturligvis Monner.
 Om Søndagen gik Birkel
 og jeg ud til Jodset (-og
 Tillyse). Anhel 1, samt
 Ingeborg og Jørgen Ras
 var derude. Vi fik øge
 Kaffe m. m.

Om Mandagen havde jeg
 Vagt ombord. Jeg var
 Adrians om Aftenen.
 Ved 22-tiden opdagede
 Skibdrageren, at der var
 en stor Brand paa den
 anden Side Broen; det
 saa ud som om, det
 var den tyske Brægnings-
 damper "Seefalke". Jeg
 gik ned Aften og meddelte
 at der var Brand i et Skib

paa den anden Side
 Haanen sansynligvis
 "Scefalke". - "Det si'r de
 ikke" svarede Cliefen. -
 det er Salatage! Det
 viste sig imidlertid at
 vare et Komposthus
 med Korn til os selv
 og ikke til Vyskeme.
 Tirsdag Aften havde jeg
 Landlov og var sammen
 med Almor og ned hos
 Onkel P. - tante Na var i
 Kølenshaun i Aul. af
 tante Huldas Tid. Vi fik
 Kaffe med Likör etc. -
 For en Sikkerhedsghyd
 prøvede Onkel P. om
 Radioen var afbrudt,

det var den. Onkel P
 ringede saa til Kultra-
 nen (der skulle løse
 red Lys) og spørge, om
 der var Forvarset, det var
 der. Onkel P sagde saa,
 at jeg hellere maatte
 gaa hjem med Almor,
 inden der kom Almor,
 hvis der kom nogen.
 Jeg fulgte saa ned
 Almor under Armen
 med ad Jens Bayersgade,
 da vi var 50 Strid
 paa "29" begyndte Siemen.
 Jeg indrømmer, det gav
 os et Kloek begge to, selv
 om vi var forkædet paa,
 at det kunne ske. Jeg

fulgte saa lige Almor
indenfor og sagde, at jeg
kom igen torsdag aften,
hvis der ikke skete noget
uforudset. Jeg havde sagt
til Almor nogle dage
før, at hun maatte
ikke blive nervøs, hvis
jeg pludselig en aften
udenfor, jeg var saa blev
flyttet til Nybrog, hvilket
længere havde været paa
Tale.

Dette var min sidste
Landlov. -
Saa kommer vi til det
"store Kup". -
Jeg vil antage, at det
var i midten af Februar,

at jeg første gang hørte
Almorne spørge med
Frikstrick, om at "nu
skulde vi snart til
Landsud!". Det hele blev
betragtet som en Spøj-
- og da af mig. Hatten
mellem Mandag og Tirsdag
havde jeg Vagt, og var
Ordonnans bl.a. fra
4.00 - 6.00. Lidt over 4 kom
3 af Almorne (bl.a. Talle)
hjem fra en tur til Sla-
gelse. Samtidig kom
Frikstrick og spurgte, om
de ikke havde set noget
til 3 Vogn, der skulde
komme med samme
Tog (Posttoget fra Kjøbenhavn).

Det havde de ikke, og der kom ingen. Da de andre var gaaet til Køjs sad Frihstreich og jeg en Times Tid og talte om hans Plan. Jeg sagde bl. a., at hvis han ikke havde gaaet og gjort det hele til højre og venstre, saa vilde jeg maaske have traet paa alt det, han sagde: men som det var nu tillod jeg mig at trøste igennem længere Tid havde han aabent sagt: "Den 3' Marth ryker vi til Lyngby - vil I med?" Det vilde alle selvfølgelig - de tog det stadig som

en Spøg. - Da de tre ikke kom sagde Frihstreich "Nu er det hele odelagt", "Haa hvad" sagde jeg, om det bliver den 9' eller 10' Maarts er vel ligegyldigt. Han forklarede nemlig, at han havde sagt i en Telefonsamtale til de tre i København, at de skulde komme ned til Fødselsdag med 4-toget. Det viste sig imidlertid senere, at de havde misforstaaet ham; de troede det var Tirsdag Kl. 10 og Frihstreich mente Porttoget fra København. Jeg forklarede Frihstreich,

at vi om Onsdagen, skulde
 til Farandet ved Kertemin-
 de og se paa en Plads,
 hvor vi skulde holde
 Skydeprøvelser. Det kunne jo
 gaa, men den 10' -
 Det skulde men hurtigt
 for Frihschich skulde
 nyensendes i Slutning-
 en af Ugen; og der var
 netop fyldt Ulie paa
 alle tankene om Mand-
 gen... ja maaske det var
 alligevel kan lade sig
 gaa svarede Frihschich.
 Selv troede jeg stadig
 ikke paa, at det skulde
 ske. Jeg ansaa Frihs-
 chich for en Fantast.

Onsdag (den 10'!) begynd-
 te Livet som sædvanligt,
 dog med en hvis Spæn-
 ding, idet Frihschich
 aabenlyst erklærede, at
 idag skete det. Desuden
 var der sket "noget" i
 Nattens Løb. Palle og Sot-
 skippersen var impliceret.
 - Om Natten var 7 frem-
 mede kommet ombord
 og sad nu herne agter i
 Styrerestkammeret. Noget
 havde været med til at
 hjælpe dem ombord og
 nogle havde faktisk
 kløget ned i Rummet om
 Morgenen og havde set
 dem - "jo det var ganske

rist!" - Jeg var Oudmanns
som sædvanlig under Reuzö-
ring. Og turde ikke paa,
hvad der blev fortalt. Gaa
hen og hysse vilde jeg
ikke - jeg skulde ikke
være et Spin.

Under Reuzöringen stod
Palle og Udstifter
Hansen og sluttede sam-
men under Boven, mens
jeg stod ved Siden af.
Palle fortalte først, at
der sad 7 Personer
herne efter, og at de til
Middag vilde gøre et Kuffert
og vi skulde derefter
til England. Hansen
smilte! Jeg sagde "Palle,

er længe for mange Cowboys!
- "Ja" sagde Hansen og
smilte igen. - Selv troede
jeg stadig ikke paa det.
Dog var jeg bange for
- Hvis det virkelig var
sandt - at Palle skulde
faa Hansen til at gaa hen
efter og hysse ned, det
gjorde han dog ikke.
Mit Standpunkt var:
Jeg tvivler paa, at det
sker. Men hvis der er en
Chance for, at det kan
ske, saa vil jeg intet
gøre for at forhindre det.
Paa Grund af Udstift-
ning af Tuberculose
sejlede vi først ud

11. 10³⁰. Hermindeuren
 blev opgivet, da der kom
 ny Skryvordre for vores
 sædvanlige Rute Korsør-
 Nyborg. Da vi seylede ud
 bled 92 og jeg og hippede
 paa Korsør. Jeg sagde:
 "Ja nu maa vi se
 rigtigt paa Korsør; det
 vil nok længe for vi
 kommer her igen." "Ja"
 sagde han og smilte.
 Inderst inde tænkte jeg:
 Ja her taler vi om at
 seje til England og alt
 det der og saa ligger vi
 saameend i Korsør igen
 naar Klokkeren er 10! -
 saaledes tænkte vi.

Der var temmelig god
 94, da vi kom ud, og
 jeg blev bange for, at vi
 skulde gaa i Havn igen.
 Cluften besluttede sig
 imidlertid til, at det skulde
 skrydes. Og vi begyndte.
 11. 11³⁰ var der Skapning.
 Der var kun 6 Mand paa
 Posten: "1) Ljt. Christiansen
 paa Breen, 2) Dette Skippen
 til Kors, 3) Palle, Udkig
 Agter, 4) en Udkig i Top-
 pen og 5) en Ordonnans.
 U-holm. var (vistnok)
 Vagttarstent og sad
 Dammen med Kyrs-
 gaard i Radioummet.
 Der var Spænding overalt.

Det skulde ske mellem
11.30 og 12.00. Alle vidste
det endtagen Officerer
og Underofficerer. Dog havde
Hansen jo hørt om det
om Formiddagen og
frühstück havde gaaet
aalent spørgt 2 Ullster,
om han vilde med til
England, - hvis det en Dag
kom dertil. Nejpe no-
gensinde er der blevet
glet saadan under
Skafvingen, som dengang
- for det skete. Alle var
spændte og kom med
laarlige Vittigheder! Kl. ca:
11.40 stak Koffen pludse-
lig Hovedet ind paa Bam-

jenne. Han var i Jort
Staalhjelme og Hælsbukker.
Han raabte: "Saa nu er
I vel klare!" - Vild jubel!
- Da jeg havde spist
lagde jeg mig paa Hyn-
denne og skinede op i
Luffet. Jeg tænkte: mon,
at det virkelig sker?
Lidt før Kl. 12 skete det.
De 7 Mand fra Agterlasten
plus Palle og Frühstück
lavede et hands-up
paa Skibet. Officerer,
Kranke Mestre og Et-kranke-
mestre blev anbragt heere
afte i Minclasten - dog
førte Christiansen (-og senere
Aleper) Skibet - men under

Berøgtning. Saa vist jeg husker var Krielle paa Broen, Blondie henne agten o.s.v. - hver med sin Revolver med 6 skarpe Skud! Mens jeg laa og "filosoferede" hørte vi, at der blev skudt en halv Snæs Skud inde fra Kvartermesterskuesen. Jeg tænkte, - saa var der de gjort blodbad derinde. Det viste sig imidlertid, at det var daarsene i Skabene, der blev skudt i Skytter, for at "Gangsterne" kunne få fat i de Revolvere, der var derinde. Den eneste, der var noget

Vært med var Olsen, der sad i Radiorummet. Han gav Blondie imidlertid et Slag i Hovedet med en Skuenerøyle, saa Blodet flød. Endnu en Maaned efter maatte Olsen gaa med Hovedet i Bøjel.

Ledende af Kuppet var Frihstreich, Krielle og delvis Grant. Det var mærkeligt at lægge Mærke til den Forandring der var sket i Besætningsens Opførsel for og efter: lige til det sidste tvivlede de fleste, det vil sige dem, der ikke

harde hjul ned i Mine-
lasten. Det var nu alvor,
der plagede Ansigterne,
alt Sps var lagt til
Side. Deene sig Humö-
ret dog igen, da vi
sejlede med 18 Knobs
Fart mod Nord.

För vi kunne skifte
kurs, maatte vi dog af
med Magneten. Gang-
skerne "forhandlede"
med de pashyndige
d.v.s. Frishtich og Palle-
-om hvad der skulde
gøres. Kutteren laa ikke
langt fra Minestuyum.
Til sidst hændte de
at Magneten løs og

lod den drive - og Palle
sendte en Meddelelse
med Fdis-Lampen lydende
sa: "Dampet minesprængt
i Kättegat. Afgaar straks
til Assistance." Derpaa
dejede Skibet et Versum nord
efter, og satte fuld Damp
paa. Reven var begrundt.
Der var eftertraanden
temmelig god. Vi midte
flere tykke Skibe paa Mine-
stuyum og en enkelt
tyk Vaulbr gik ubegyndt
nær paa os. De anede
dog ikke, hvad der var sket.
Et Par danske Skibe
hippede vi Flag for. Ingen
af Skibene anede,

at vi faktisk styrede
mod Newcastle, selvom vi
ganske vist aldrig naaede
dertil.

De civile, der var kom-
met ombord om Natten
var alle Folk, der havde
veret med i illegalt
Arbejde i Danmark, Sabo-
tage og det der var mere.

- Planen var at man
Skagen, naar det var
mørkt; segle gennem
Aabningen i Alms- og
Hetsperingen der. En
af "de dyv" havde nem-
lig Oplysning om hvor
Aabningen var, og hvordan
man skulde komme

igennem. Det var Meningen,
at en Kutter skulde komme
ud fra Frederikshavn
eller Hirtshals og tage
dem i Land, der ikke
vilde med. Naar vi var
kommet ud til Lingen
Hirtshals-Lindenes skulde
der ligge nogle engelske
Krigsbåde og vente paa
os. Om det sidste urhe-
lij var Tilfældet vidste
jeg ikke. Det var Meningen,
at Strøet skulde føres
til Newcastle.

Da vi passerede Røps-
nes blev der sendt
Lys signaler ud fra Fyret.
Hvad der blev spurgt

om, var der ingen der
 interesserede sig for, og
 vi havde ikke. Da vi
 kom til Sperringen
 Sjællands Adels-fjælland
 sejlede vi bare for fuld
 fart igennem - og det
 tyske Væstshib sagde
 Ingenting. Alt tegnede
 godt, og selv de mest
 shepiske begyndte nu
 at tale om, hvad de
 vilde lave, naar de
 kom til England.

Jeg gik emidlertid ned
 paa Bangerne og laa
 igen og filosoferede paa
 Myndeme. "Ball det gaar
 godt - jeg traaber det".

Da jeg kom op igen,
 var der sket en væsentlig
 ændring. Vi sejlede mod
 Nord-Øst mellem Sjel-
 land og Hesselø. Der
 var sket en ændring i
 Programmet. Man havde
 fundet ud af, at der var
 ikke olie nok. Noget har
 senere sagt, at der var
 olie nok; andre siger,
 at vi havde kun naaet
 lidt uden for Skagen, saa
 havde vi været tom -
 og prisgivet Tytohenne. Fak-
 ta er, at vi søjlede
 med udsat Hastighed
 mod Skive.

Alt imens sad "Justeren"

i Radiorummene og hørte
 Flaaderadioen i Kjøbenhavn
 kalde os ustandselig, men
 vi svarede ikke. Vi var
 spændt paa, om nogen
 skulde fatte Allidankke
 (f. Eks. Refusor Tysk), og vi
 var mest Ojeblik forløst
 paa at møde en tysk
 Destroyer eller en Flyve-
 maskine. Høyle af Gang-
 skenne vilde have, at vi
 om nødvendigt skulde
 skyde med Skibets
 Kanoner. 20%-erne blev
 ogsaa gjort klar. Realise
 og Allidankke forklarede
 imidlertid, at det vilde
 være det rene Vanvid;

da vi aldrig havde prø-
 vet det før. Skytset var
 udmærket, men vi var
 slet ikke øret i at bruge
 det.

En Omgang var der
 ved at udbyde Kontra-
 revolution ombord. Her
 var Palle ogsaa med
 (han skaffede Reserven
 fra Artilleriholdet).
 At han saadan kunne
 minde fra det ene
 Parti til det andet, var
~~ikke~~ vel nærmest paa
 grund af daarlige Samvit-
 tighed. Forøvrigt vilde han
 gerne være med, hvis
 der skulde skydes.

Han har læst for mange Cowboys. Den mest uirige i denne Moderesolution var Math Jørgensen.

Jeg var imod, fordi jeg er imod alt Skyderi, og fordi jeg syntes, at de 7 Mand der var kommet ombord var nogle, man snarere kunde hjælpe end modarbejde, da de jo ved aktiv handling faktisk havde gjort mere for Fædelandet end nogle af os andre.

Paa den anden Side kunne jeg dog godt se det tilfældede i, at Besætningen erobrede

Skibet tilbage, og gav det til Officererne!

Der blev holdt Møde paa de store Banjer, hvor ca: 15 Mand af Besætningen var til Stede. Palle Kohn med skarpladte Revolvere. "Bomholmi" og jeg laa paa Hynderne i S-B-side og filosoferede. "73" giver paa Math Pedersen en Revolver. Pedersen vil prøve, om den er ladet. Hvordan prøver man det? Ved at skyde den af -

Bum! Der lod et Brag, og jeg saa en Kundloky

lige ved Siden af mig.
 - Den var laadt. Skuddet
 gik hen over Bonnholms-
 ren og mig (og: I alle
 over os) og ud i Ganne-
 ringen. Det var ud nok
 en Forskrækkelse. At
 "73" overlades Pedersen
 en laadt Revolver uden
 at sige, at den er
 laadt, og uden at sikre
 den er naturligvis for-
 kasteligt. Men at en
 laadt (Pedersen) ikke
 ser efter, om den er
 laadt eller sikret, det er
 endnu mere forkaste-
 ligt.

Moderevolution blev

imidlertid opgivet, og
 man fik at vide, at
 de 7 fremmede plus
 Frikshich og Palle vilde
 blive sat stand i Sve-
 rige med Rednings-
 baader.

Det begynte efterhaan-
 den at blive mørkt.
 Til Skapningen fik vi
 bayerne Pølser og
 Kartoffelsalat. I Dagens
 Anledning fik Officerne
 samme Prast som den
 iriske Besejning. De
 to "Messegaster Agter"
 (Stender og Spitzböl)
 rantede og som sæd-
 vanlig, dog saaledes at

der blev "penneret" i
 Chinelasten i Skedet for
 Officersmessen!
 Chefen og Ltn. Christian-
 sen var for det meste
 paa Broen. Naar nogle
 af de "internerede" fra
 Aglerlasten skulde et
 Grinde hen forud eller
 lignende, foresk det paa
 den Maade, at en af
 Gangsterne gik bagover
 ham med en skarpt
 laad Revolver. Det
 pinte mig at se Chefen
 gaa hen over Deekket
 med en af disse unge
 Mennesker efter sig
 med skarplad Revolver.

At det hele tog haardt paa
 Chefen er jeg ikke i tvivl
 om. At han sejlede de
 7 Salotter ud af Landet
 haaber jeg imidlertid
 vil blive husket efter
 Tiden.

I Fortioenen bagover
 skal Chefen have forkla-
 ret, at det joist g
 fremmest gjaldt for
 ham at undgaa Skydesi.
 Saaledes saa jeg ogsaa
 paa det. Det maatte
 ende hvordan det nu
 end maatte ende,
 men ikke med nogle
 Fardsmand svaende
 eller dpte.

a Man maatte jo stadig
 c huske, at det var dan-
 b skere alle sammen;
 g at vi alle var enige
 i Epprysmaalet Tysk-
 land eller England;
 i selvom Maaden hvorpaa
 man vilde modarbejde
 i Tyskerne var forskellig,
 i det efter de forskellige
 i Gemytter.

Ved 21-Tiden om
 i Aftener gik vi for
 i fuld Fart ind under
 i Svenskkyrsten med
 i slukkede lanterner.
 Vi kunne se Lyserne
 i fra Mølle, Höganäs o. s. v.
 Det stormede godt,

g Skibet tog nogle nød-
 dige Overhalinge. Flere
 var søsyge, dog ikke
 saa mange, da maaske
 jo havde andet at
 tænke paa. En Gang
 tog Skibet en saadant
 Overhaling, at Bordet
 paa Banerne veltede.
 Vi fór op paa Dækket,
 vi veltede det aller-
 værste. Der skete invid
 ledet ikke andet end
 at Baaden rullede.
 De forskellige, der
 skulde iland forbe-
 redte sig nu til den
 sidste Tur. Frihstint
 Palle og Larsen, Laante

a Tøj nede Agter, da de jo
 c ikke kunne komme i
 b Uniform til Sverige
 (Mente de dengang).
 For øvrigt tænkte de
 sig om muligt at
 draa Göteborg eller Stock-
 holm uden at komme
 i Kontakt med de
 svenske Myndigheder.
 Senere viste det sig,
 at fortællingen var tem-
 melig "Længsindede".
 Saaledes "laante"
 Løsen et Guldur, der
 laa paa Bordet i Offi-
 cersmessen, "da" (som
 han senere sagde i
 rækket i Helsingborg)

-han ikke selv havde
 noget" (-!-?-!).

Det Par af de civile
 "laante" ogsaa Frakker,
 trods at de selv havde,
 selvom deres egne tunge
 Vintefrakker ikke var
 velegnet til Foretagendet.

Vi sejlede saa Fri-
 stenen, stod ud af
 Skovsteneren. Om der var
 Aluefelter, havde vi
 ingen Anis, om. Men
 Baaden skak jo ikke
 saa dybt!

Grant, jeg m. fl. stod
 og kiggede om Sagen-
 ne. Grant fortællende,
 at hvis der ellers var

a nogle fra Skibet, der vilde
 a med, kunne de blot
 b gaa med. De Herre
 c Gangster havde ud-
 d mærkede Fortindeler
 e i Sverige, saa man
 f kunne komme side-
 g re til England.

Senere - lige før vi
 stoppede - stod jeg og
 overvejede. Mit Hoved
 var ved at sprænge
 jeg tænkte paa 3 Ting:
 Slaverne, Familien og
 Danmark som saadan.
 Skridte den danske
 Slaver? Var det ikke
 en ynkelig Bestilling,
 at hjælpe Tykhenne

med at styre de uagtede
 Liner op? Hvad vilde
 Familien nye, hvis
 man stak af? Vilde
 man ikke kunne gaa
 mere færd i England
 end gemme? Hvis man
 blev ombord, vilde
 man saa ikke senere
 betyde sig selv, at
 man havde ladet
 denne Chance gaa forbi?
 Krigen kunne vare
 2-3 Aar endnu, og man
 kunne naa at være med
 til en Del i England!
 Hvad vilde andre gøre
 i mit Sked? Ja, det var
 jeg ikke i Tvivl om, i

a de vilde blive ombord-
 c g vilde snare blive
 b klydet for deres Trokald
 overfor Slavern. Og saa
 er det dog i de fleste
 Tilfælde alligevel, Kones,
 Kærestes og Familie, der
 faar dem til at blive.
 Jeg besluttede at tage
 med. Jeg var klar over
 at der sikker var lang
 Vej igen, for vi naaede
 London. Ja, der var endda
 Risiko for at blive inter-
 neret i Sverige. Deraf
 tænkte man ikke paa
 eventuel Udreise
 til Danmark. Harde
 man gaa haft den

Mulighed for det, som
 man maaske bleset
 ombord.

Bestemingen var
 imidlertid taget, og
 skulde nu praktiseres.
 Jeg var i Uniform.
 Jeg maatte altsaa have
 noget civilt Tøj. Jeg
 maatte "laane"! Jeg gik
 (alene) ned Agter, hvor
 jeg ikke havde været efter
 Ruppet. Her var jeg lige
 ved at vende om. Der
 stod med Offlaster.
 Noget (jeg tror bl.a.
 Hessegastenne!) havde
 benyttet sig af den alm.
 Forning til at tage sig

a af Officersmessenens Et-
 a forraad. Den venneplig-
 tige Martinis forning
 var kunnelig bedugget
 paa dette Tidspunkt.
 En undelig Maade, at
 "tage" en saadan
 Situation paa.

Stormen havde ogsaa
 gjort mit til at gøre
 det uordentligt i
 Mønsen. Alle løse
 Ting Billeder, Bøger etc.
 laa i BB-Side, da
 Vinden pressede Baaden
 haardt til denne Side.
 Naa! Jeg gik ind til
 Lt. Raahje, men der
 var ikke mere Tøj!

Saa maatte jeg et
 Trin højere op ad Rang-
 stigen: Narkomman-
 derende Kpljt. Wesche.
 Her tog jeg en smaa
 fahne - mit Indre var
 red at sende sig af
 Vemmelse - ud af hans
 Haab. I Knaphullet
 var et Kongemarket, det
 tog jeg af og lagde paa
 hans Skulder; jeg vilde
 ikke gøre Forbrydelsen
 af og end højst nødsun-
 dig. Senere bebrejdede en
 af Gangsterne mig -
 hvem siger jeg ikke -
 at jeg ikke havde taget
 Kongemarket med,

a - det kunne jeg jo have
 c solgt i Smøge - ! -
 b Som Eksempel paa
 Gangsterenes "Moral" -
 selvom man jo ikke
 skal kaste med sten,
 naar man bor i et
 fashus - kan jeg for-
 tælle, at de tomte Offi-
 cernes dages af Tobak,
 miltet jo heller ikke
 var rindende.

Jeg opjar at klade
 mig i civil. Min
 Stokboje tog jeg af og
 tog Wendies jakke paa.
 Arbejdsbukserne, som
 jeg havde udenpaa de
 "slaglige bla", tog jeg

af og kastede overbord.
 Senere kom jeg i Tanke
 om, at det egentlig var
 kunnelig dandsvagt!!
 Min Pelsue besluttede
 jeg at beholde paa. For
 at tilintetgøre den
 sidste Rest af Soldaten
 var jeg Proharden af
 - og kastede den i
 Vandet! Atter da havde
 jeg en underlig Følelse
 i Maven: jeg degraderede
 mig selv! Jeg var ikke
 reddig at gøre den
 danske Flaade! Mærke-
 ligt. Skibet vilde, at
 den paa Minestuyper,
 der interesserede sig

G
 C
 L
 mest for den danske
 Flaade, ogsaa vilde være
 med til at sigle den.
 Men det gjaldt om at
 modarbejde Tyskerne.
 Man maatte se reali-
 stisk paa Tingene.
 Den danske Marine var
 blot skuggen af sig selv.
 Altingen med den
 Jamant den 9 April!
 Vil man behandle
 Tyskerne kan dette kun
 ske eet Sted: i England.
 Jeg er ingen Beundrer
 af Englanderne for
 saa vidt, men i denne
 Krig er Englands Sejr
 ogsaa Danmark's Sejr.

--- Efter saaledes at
 have faaet mit Løj
 i Orden, maatte jeg
 have fat i en Revolver
 og Ammunition. (Senere
 spurgte mig selv, hvad
 jeg egentlig vilde med
 den). Jeg gik ned i
 Artilleriholderen, hvor
 jeg modte Grant-han
 var mede for at hente
 Ammunition. Jeg melmede
 en af de 8te Revolvere,
 som vi saa ofte havde
 udsceeret med; men
 fandt ingen Ammunisi-
 tion. Jeg kom op paa
 Decket igen, og saa at
 vi var helt inde

under Kullen. Vi sank
 ned efterhaanden Far-
 ten og paa Nordsiden af
 Kullen udfor Arild ca:
 1000 m fra Land stop-
 pedes Alaskinen helt.
 Lt. Christensen gav Or-
 dre til at sætte Rednings-
 baaden i Vandet. Arild
 laa fuldt oplejst og
 rojet ude til Søs saas
 dyt fra Skibe, der laa
 til Ankars. Vi saa intet
 svensk Neutralitetsskib
 eller lignende. De 7
 var allerede gaaet i
 Baaden, og den skulde
 netop files ned, da
 en raabte: "Veit 62

skal med!". Føringen
 og 72 prøvede paa at
 gaa mig til at blive.
 Jeg havde imidlertid
 taget Beslutningen og gik
 med. Til Føringen raabte
 jeg, idet Baaden blev sat
 i Vandet "Aflæs min
 Dødsdag hos mine Forældre,
 Arild 6." - og gav ham
 Nøglen til mit Skab.
 Da Politiet gav Ordre til
 at Indet maatte søes,
 da "Skridderen" var
 kommet ind i Flaadens
 Døse Dagen derpaa, vilde
 Føringen ikke aabne
 mit Skab. 72 fik
 imidlertid Nøglen, fik

fat i Dagbogen og aflænde
den paa Ceremoni. Nøj-
len kastede haad paa
Bunden af Flaadens
Løp. Senere er den sendt
til Nissen paa Fyn. Paa
den ene Side skulde
den gerne gemmes,
men maas nodig
komme i "forhænde"
Hænder! Indtil jeg fik
at vide gennem Oehl
Kemming i Helsingborg
at 72 havde "reddet"
den, havde jeg nogle
spindløse Netter i Hænder
der!

Idet vi roede bort fra
Skibet udbragte jeg et

»Leve Danmark«. Jeg
blev grebet af Ojeblikkets
Spending. At man senere
fra militær dansk Side
i Sverige skulde se
saa strengt paa den
Affære, drömte jeg nok
rest ikke om paa da-
værende Tidspunkt. —
Da vi havde fjernet os
et Stykke ind mod
Land, paa vi spradde
lige som et flak Silhout
i den ikke helt mørke
Nat. Pludselig drejede
den af og satte fuld
Fart udefter.

Vi roede saa indtil
Kysten Øst for Arild.

Jeg var en af dem, der
vrede. Det var temmelig
strængt. Det var Klippe-
kyst, som vi landede
paa. Vi maatte søppe
det sidste Stykke.

Dejlig forholds. Den
første Bagage var nogle
Mapper samt to Reval-
vere med Ammunition.

Jeg havde selv en lille
Lad-Revolver, samt mit
Ue og min Kram!

Da vi alle var kommet
iland blev Baaden
skuppet ud fra Kysten
og drev senere ind
paa den anden Side
Skældensiken ved Vorekov.

Jeppe i Klipperne blev
der holdt "Krigsraad".
Jeg kom uregelmæssigt
til at høre paa
Smuglerscenen i "Carmen".
Vi delte os i 3 Grupper
paa 3, 3 og 4 Mand; den
sidste Gruppe bestaaende
af Friibstich, Palle, Jensen
og mig. Vi vandrede en
Times Tid - dog foreløbig
sammen med de andre.
Udfor et oplyst Bonde-
hus blev der Parlamen-
teret, om hvorvidt man
skulde gaa ind og bede
om Ly for Natten der.
"Men hvis kun me
niger "Nye"?" spurgte en.

„Saa tuer vi med
 „Revolveren“ svarede en
 anden. (Jeg tror, at det
 var Kialle!). Efterbean-
 den skilles vi, og vi
 gik mandrede ad
 Landevejen mod Ängel-
 holm. Efter en Times
 yderligere Vandring præse-
 de vi paa at komme
 til at søge blandt
 nogle smaa Gaarde paa
 venstre Side af Vegen;
 men det var for holdt.
 Vi stod op igen, og oan-
 deede indtil vi brejede
 af til højre ved et Hus,
 hvorpaa der stod
 „fainhandel“ efter

yderligere nogen Tid fandt
 vi et Udkus til en lille
 Gaard paa høje Side
 af Vegen. Vi lagde os til
 at sove under Huset
 (Højde 400^m!). Der var
 hundeholdt, og mit
 Humør var flere Grader
 under Nul! - Hvad var
 det jeg havde gjort? Ja,
 ja, det skal tykkes-sagde
 jeg til mig selv. -
 Her sov vi til Kl. 5
 Tirsdag Morgen. Vi
 fortsatte saa vor Vandring.
 Vegen var regnfuldt. De
 4 Revolvere + Ammunition
 havde Frihøstlich i sin
 Klappe.

Vi mødte Boon paa Vei
til Skolen og flere Folk
fra Hjemmeværnet. Da vi
gik gennem Väsby, blev
vi stoppet af en Landti-
skat, der spurgte hvem
vi var. Sagen blev forkla-
ret som den var. Han
spurgte, om vi havde
noget Skydevaaben, og
han fik Knappen. —
Han smilede over hele
Hovedet. Vi fulgte med
ham til hans Hus, hvor-
på han ringede til
Högarnäs og Helsingborg.
Da havde jeg oplyst
alt m. d. til England.
Senere blev vi pr. Taxa

kört til Högarnäs, hvor
forskellige Likhedam blev
ordnet. Her blev vi pr.
Taxa hentet af Överkon-
stabel Palm (m. fl.) og
kortes i Taxa til Helsingborg.
Jeg spurgte, om Palm
kendte Tom og Spere.
Det gjorde han. De havde
riddet 10 Dage i häkktet
i Helsingborg. — De havde
det vist godt me-
mentke han. Om sov
~~sag~~ sag sagde han:
„nu maa vi se at ordne
det paa bedste Maade.“
Det sagde han paa en
saadan Maade, at
Maalet om England,

sendte tilbage. Der var stadig Haab! I Løbet af Fommiddagen blev alle 10 fanget. Grant, Chris og Brantzen udenfor den eng. Konsul, hvor det svenske Polis stod og ventede! Der blev saa Forhør. Jeg blev afhørt af "Fohym". Vi opgav mit Lehnedslob, Kruppets ombord, og vand vi nu vildt. Saa blev vi ført over i Häkthet i Raadhuset. Her hørte vi, at vi skulde have et Par Timer eller maaske en Nat. Vi blev der 5-6 Uger!

Jeg sad i en Enheltmandscelle sammen med de 3, som jeg hele Tide havde fulgt med. Det saaledes, at Jensen og jeg om Natten blev løst ind i en anden Enheltcelle.

Det var en troap Tid. Man var flere Gange red at blive torst.

En Dag kom Polizen og spurgte, om jeg kendte en "H. Nergar". Det gjorde jeg ikke. Harde jeg da ikke en Ankel, der hed saadan. Saa - nu vidste jeg, hvem det var!

Onkel Hennings og jeg fik Lov at studere sammen paa politiens Kontor - og i Osernordse af en Konstapel. Særlig Skitse var de dog ikke. Jeg fik en frisk Hilsen hjemmefra, og fortalte jeg havde det forholdsvis godt. Jeg var jo interesseret i at høre, hvad man mente hjemme om det hele og om min Beslutning, og fik bl. a. til Svar: - at Jørgen og Peter saa mere paa det for et militært Synspunkt. "Ja, men lille Kirsten?"

"Hun er henrykt" - svarede Onkel Hennings.

Onkel Hennings kom 3. Gangs over og vistnok paa. Han havde Penge med og købte Bøger, Chokolade m. m.

Det hele træk imidlertid ud, og det viste sig, at der var tale om, at vi skulde udlæses. Først afslog Ørenskerne; men saa vilde Danstjerne i alle Tilfælde have de 4 Soldater.

Til sidst kom Palen imidlertid med og fortalte, at det nu var afgjort, og ingen af os blev udlæst.

Det littede jo noget.
 Senere fik jeg ogsaa
 Breve hjemmefra - i
 Begyndelsen meget forsog-
 tige! Vi sendte ogsaa
 aahne Post hjem fra
 Håttet. Vi fik Lov skifte-
 vis at gaa ud og købe
 Tobak m. m. - under
 Ledsagetse af en civil
 Konvotabel (Olsson eller
 Johnny).

En Dag kom ogsaa
 to Kommand ind i
 Håttet. De havde meldt
 sig til National Sam-
 ling's Regiment til
 Ostfronten. De havde
 faaet grønne Unifor-

mer udlevert og var pr.
 Toj gennem Sverige
 (Oslo Helsingborg) paa
 Vej til Rusland. Da
 Tojet holdt ved en
 Svensk Station hoppede
 de af. De paastod, at de
 bare havde meldt sig
 til R.S. for paa en Let
 Maade at komme ud af
 Landet. Om de var "gode"
 nok ved jeg ikke. De
 blev vist senere sendt
 til Helsingfors, og det er
 vist i alle fald en
 Quislingsejer!

I den Tid vi var der
 kom ogsaa en ung tysk
 Soldat, der havde spint

fra sin Baad i en svensk
Ham, da han blev ind-
kaldt til Allihvudsfejeren.
Desuden var der et Par
Hollændere og en Cana-
dier.

Den ene Dag gik imid-
lertid efter den anden,
uden at der skete noget.
Den 27^e febrer jeg
min 25^e Aarsdag med at
give Kaffe og Kager til de
andre.

Længst om længe den
15^e April rejste de 8
- Kiole og jeg blev
tillage. De 8 blev
ledraget af et Par Pali-
ser sendt til en Sutor-

nerisplys Långmora i
Dalarna. Jeg fik imidler-
tid at vide, at jeg i
Løbet af faa Dage vilde
blive sendt til Stock-
holm paa fri Fod. Jeg
skulde imidlertid være
nogle Dage endnu, da de
ikke kunde ^{laks} Kiole være
alene! Han skulde til
Malmar Fængsel; da
Soenkenne var bange for
ham.

En af de sidste Dage i
hættet fik jeg en Pakke
med 10⁰ af Bjernmælk,
hvilket passede udmar-
ket, da jeg saa kunne
afleverne hele min Uis-

form til menske polijen,
som igen afleverede den
i Helzingör. Det eneste
jeg beholdte var Livrem-
men. Wednes. Jakkje
blev sendt til Kober-
haun, og jeg sendte ham
et Brev med Tak for
Laan.

Tuesday Aften rejste
2 Hollændere (Kapt.
Nienhuis, Groningen
fra Mr. Spica, samt hans
Hak) Palm og jeg til
Stockholm.

Ankommet vel bestil
viste Palm is sendt i
gamle Man; da is
fist skulde være i

Socialstyrelsen Kl. 10
Her udfyldte vi en
Blanket og søgte om
Arbejdslostand. Om
Aarsagen til mit Ophold
herovre skrev jeg: „paa
Genomrejse til England;“
Derpfter blev jeg sat paa
fri Fod. Det var dejligh.

Dagen gik med at ordne
Rationer, kort etc. - jeg
Løb fra det ene Kontor
til det andet. Jeg boede
paa Hornitzet, Lille Nyga-
den 25. - paa Grund af
det Billighed.

I Løbet af saa Dage
var det ordnet altsam-
men: jeg vilde saa

midlertidigt arbejder
paa Fimboða og komme
til England pr. flyv
i August Maaned. Alle
Sorgen var forrundet!

Arbejdet eller
England blev imidlertid
til noget. Faktisk viste
det sig senere, at de
virkelige Vanskeligheder
begyndte nu - og
skulle vare i flere Aar!

Det er idag den 9. Jan.
1949, jeg er paa vej til
Newcastle med B. Hebe.
Som eneste passager
har jeg en masse tid til
overs og vil prøve at
skrive ned, om mit
besvær med i sin tid at
komme ind i den danske
Brigade i Sverige.

Saa længe efter er det
svært at fastlægge
tidspunkterne for de
forskellige "aktioner",
men noget vil kunne
opklares gennem min
Korrespondance paa
Ceresvej.

Jeg tror, at den første

"Sjridder-mund", der søgte ind var Chr. Christensen. Senere prøvede Brantzen, men begge fik afslag.

Jeg søgte ikke saa hurtigt, og det var i Marts 1944, da jeg kun regnede Brigaden for det, som den kaldtes dengang "Politistyrker". Efterhånden fik jeg oplyst, at der var mere krigeriske ting bag disse ord, og jeg henvendte mig til Oberstkapitajn Henrik Madsen paa Hvervekontoret i Gamle Staden. Jeg fortalte ham sagen, og mente alt var aligt.

Jeg fik imidlertid endelig nogen indkaldelse og gik en måneds tid senere op hos Oberstkapitajn Madsen. Ja, det var jo altså ikke ham, der havde truffet afgørelsen. Det var Generalmajor Knudtzon, der ikke ønskede nogle "Sjriddere" i korpsen. Om jeg da ikke kunne komme til at tale med Kommandørkapitajn Hølsen og "Generalen" (Knudtzon). Jeg fik at vide, hvor de havde kontor i en ~~til~~ lejlighed paa Kungsholmen. Det var jo delvis illegalt, der

stod borte "Kjølser" paa
døren. Som om det ikke
sagde nok. Ulogisk.

Madsen sagde, at jeg
maatte endelig ikke sige
at jeg havde sendt
ham. Madsen var
imidlertid O.N.-indstillet.

Jeg tror, at det var
Kpt. Norup (som jeg
kendte fra korrespon-
dansen), der lykkede
mig ind. Døfter fik
jeg foredræde for Kjølser,
hvem jeg fortalte hele
den lange historie. Jeg
kunne den snart
udenad. Han lod sym-
patisk indstillet, men

sagde, at vi maatte
hellere gaa ind til
Generalen. Jeg fortalte
helt sagen en gang til.
Knutson sagde, at jeg
kunne sammenlignes
med en General der
gjorde oprør. Lykkedes det,
var han en helt; lykkedes
det ikke saa var han
leveret. Han syntes
nærmest at vrænge paa
næsen, da jeg sagde
noget om, at jeg skide
til England, da jeg mente
man kunne gøre mere
nytte der end i
Danmark. Et eksempel
paa, hvad mange

danske officerer mente, at skulle der kæmpes skulle det være for Danmark og ikke for England, selvom Englands sag indirekte gæmede Danmarks sag.

Jeg sagde, at jeg syntes, at det var en hård straf for en militær forseelse udført mens fjenden var i landet. (Madsen havde sagt: "Harde det bare ikke været for 29' Aug. - fejlen var at Sjælland-folkene var blandt de første, der overhovedet fortog sig nogenting hjemme!").

Knuatson tillod mig at komme hjem samtidig med "Politikorpset", med vaaben i haanden, men i civile klæder (en slags fredsokamp). Dette aflog jeg. - Til Kjølser beredte jeg at alt dette maaske ogsaa kunne betyde, at jeg ikke ville kunne få inovertelse paa Cologneraftet efter krigen. Det gærenterede Kjølser dog, at der ikke skulle være noget i vejen for.

Generalen paastod, at jeg havde været med til at give Flaaden

- ja Heien med - sit, quin
"over hele verden".

Her var altsaa ikke
noget at gøre.

Jeg tog saa ud og
talte med legationsraad
Torp-Petersen paa den
danske Legation. Han
synes, at det var helt
skørt. Efter hvad jeg
kunne forstaa saa
legationen ikke med
blide Øjne paa Generalen-
og omverndt. Torp sagde,
at han vilde prøve at
"bearbejde" Kammerherre
Kruuse (Gesandtten),
men det ville nok
tage sin tid.

Samtidig kendte jeg
mig til Dichtor Viggo
Andersen, der var sendes
gode Venner med Kruuse.
Andersens ^{Kruuses} søster blev
senere gift med Kruuse.
Viggo A. kom med
hogle eder over generalen
(-han drømmer kun om
selv at komme ridende
paa en hvid hest ind
gennem det befrieede
København) - og lovede at
"bearbejde" Kruuse.

Senere da Fløtkjer
kom til Stockholm havde
far bedt ham hjælpe
mig, hvis han havde
lejlighed dertil.

Flöttkvar boede paa Hotel Carlton, hvor jeg besøgte ham. Jeg syntte, at han var ikke længe for at faa besøg af "halv illegale" mennesker. "Øk, her kommer baade jøder og officerer, jeg har ikke skrevet under paa, at jeg ikke ville møde saadanne i Stockholm, og saa er den farligste del af rejsen endda tilbage." - Han skulle ordne noget i Malmös vedrørende den illegale ferjerute.

Flöttkvar besøgte Kruse, og lod sig vidst

en bemærkning, selv om man ikke kunne skaffe fjerden møler ind i Brigaden. Men det var absolut umuligt svarede Kruse.

Efter bearbejdning af Torp og Andersen havde Kruse en samtale med Knudtzon, hvor Knudtzon ikke ville give mig en tomme.

I August 1944 foretog jeg alene et forløbets besøg paa et komme hjem. Jeg skrev vist breve til Torp og Andersen for mig selv fra Stockholm til Helsingborg.

Senere sagde Andersen,
at han havde afret en
frokost paa Kammer-
herren for at tale min
sag, og imens laa jeg
og sejlede til Danmark.

Jeg var imidlertid bleven
overbeviist om Kruse's
magthobed over for
militæret. Jeg korrespon-
derede med Kruse og
talte med ham pr.
Telefon.

Fra et Høje i
Helsingborg sendte jeg
min kuffert til
Wettinge. Forsøget
med at krydse
Øresund's over lykkedes
*) Bristol

støbe, men var sandelig
mindst lige saa
spændende som
10' marts., - herom en
anden gang.

Morgenen efter det
mislykkede forsøg (fore-
taget fra Pålshöjden)
var jeg forfarende i
Helsingborg. Hvad nu?

For mine sidste
penge kørte jeg til
Östra Djungby, gik ind
paa Stationen, hvor jeg
so kendte personalet
paa tidligere ophold
paa Wettinge. Jeg fik
min egen kuffert
udleveret, der ellis

var adresseret til
 Patronen. Til "flugt-
 forsøget" var jeg i fort
 mit aller-aller-ældste søj,
 Clausen's ville faa et
 chock for livet, hvis de
 saa mig idet. Jeg skrif-
 tede derfor søj "
 Alleen op til Wethinge!

Selv til Ceresvej havde
 jeg skrevet - mellem
 linjerne - at jeg kom
 hjem. Senere kom
 Enkel Henning over og
 bad mig venligst
 forblive i Sverige.

Fra Wethinge skrev jeg
 til X-mas Møller i
 London. - Jeg var fast,

at det var paa Wethinge,
 men kopier findes vist
 nu paa Ceresvej. Det
 varede dog længe inden
 der kom svar. Til
 sidst telegraferede jeg
 over og fik to svar-
 telegrammer paa en
 gang (lige før middagen
 paa Bodst Clausen's
 'to uars' dag - hvis jeg
 husker det).

Senere kom jeg igen
 til Stockholm og boede
 i Sibyllagatan og havde
 arbejde hos Reimers.
 Forøvrigt kom Brantzen
 by air til England i
 efteråret 1944, efter at

X-mus snæller havde fremskaffet hans engelske daabsattest. - Torp prøvede ogsaa at skaffe mig til England, men uden Succes. Det var kun store kanoner som Peter Freudien eller Mogens Wieth (!) der kom over.

I Stockholm kom jeg som før sammen med Peter Borg, der imidlertid mente at Knudtzon havde set og at Doriolder-affæren "ogsaa var en flov historie!".

Hvem der henviste mig til Kaptajn S.A. Andersen (civil luftvæsen,

Aarhus) har jeg glemt; men jeg tror at det var via Puhel Henning (eller en der kendte Puhel Henning). S.A. (Andersen) boede paa Hotel Castle i Nyboogatan. Jeg gik derop, forklarede sagen etc. etc. - ja det mente han nemt, at han kunne ordne. -

Senere fortalte han, at Generalen havde udnevnt ham til chef for en overvækkampagne for brigaden - for at faa 1200 nye mand. S.A. svarede, at han havde allerede den fornt. Kun er det, spurgte

Generalen. Det er Jørgen
Müller; men det
ville Generalen ikke
høre tale om.

Amteent samtidig
forsøgte Ingeniør Finn
Henriksen m.fl. at
oprette et korps, der
skulle uddanne salotter
og sende dem hjem.

Finn kendte jeg
nærmere fra tidligere
besøg i Stockholm og
paa Wellinge. Han bad
mig se op en dag.
Han boede ogsaa paa
Hotel Castle!

Uheldigvis mødte jeg
S.A. paa Gæpper,

han spurgte om det var
ham jeg søgte - "nah,
jeg skal hilse paa en
Ting. Henriksen". S.A. blev
noget underlig og sagde
farvel. Bagefter kom jeg
op til Finn (jeg tror, at
det var lige før jul $4\frac{1}{2}$).
Det viste sig saa, at
det danske Militær i
Sverige og nogle danske
illegale grupper var
oppe at slås indbyrdes.
Begge havde store
kort paa Haanden, men
der militæret var mest
"officielt" anerkendt af
Svenskene og de af
med sejer.

Finn og et par andre
 (hvoriblandt en officer
 der var modstander af
 Brigaden, da han ikke
 mente den nogensinde
 ville naa at udrette
 noget) skulle udvise
 af Stockholm af de
 svenske Myndigheder.
 De fik hver sit län
 kaldt af de svenske
 myndigheder at ledes i.
 Dette var vist det
 for jeg gik op til Finn.
 Derfor S.A.'s forarsøge,
 da jeg fortalte, hvor jeg
 skulle hen.

Uvenstaaende affære
 hvor dansk mistar

ideltugde planlagt allest
 arbejdet oparbejdet fra
 Sverige er et sort
 kapotet om Dammars
 Hær under besættelsen.

Knudtson var vist
 heller ikke den rigtig
 valgte til posten i Sverige.

Ad omgængen (mon
 gennem S.A.) blev jeg
 henrist til at tale med
 en Fugtforeningssekretær
 Nissen, da boende
 næsten i Gottningholm.
 Han var yderst forstående.
 Han lod til at have
 taget flere dyster
 med generalen.
 En af de sidste gange

Unhel Hemring var omre,
 havde han en bilsen
 med fra Admiral Vedel,
 der lovede at gøre, hvad
 han kunne.

Ogsaa Erling Foss
 havde med sagen at
 gøre, og fra ham fik
 jeg en næsten "for
 Adlig" meddelelse om at
 sagen nu ville gaa i
 orden. Hans brev findes
 paa Ceresvej.

Professor Borum havde
 vist hele Sjridder-affæren
 til behandling.

Efterhaanden fik jeg
 næsten 100% visshed for
 at sagen var inden.

91
 ved ham

Da X-mas møller kom
 til Stockholm opsogte
 jeg ham paa Hold Castle.
 Jeg sagde, idet han
 kom ind "mit Naun er
 Jørgen Møller". "Ja, mit
 er X-mas Møller". Jeg
 takkede ham for, hvad
 han havde haft med
 sagen at gøre. Jeg beklæ-
 gede mig over, at vi
 ikke var kommet til
 England. Men det var et
 "kantsort-spirgmaal"
 som X-mas sagde. All
 imens vi snakkede
 skiftede han rejste,
 han havde tyrende
 dravle. Da jeg gik

sagde han "Farevel, Mr. Deserter, Møller".

Siden efter 5. Maj takkede far ham ogsaa, og X-mas sagde da, at han havde ikke været klar over, at det var A.M.'s søn. Hvorfor skulle jeg ogsaa fortælle det?

For en mand som X-mas tror jeg heller ikke det ville gøre fra eller til. Efter at have læst "Bogen om X-mas Møller" faar jeg stadig samme indtryk.

Mange flygtninge i Sverige skrev til X-mas og spurgte om det ene

og det andet - som regel om at komme til England. Jeg dur, at de fleste fik personligt svar fra X-mas.

Vinteren 1944-45, hvor det gik bedst til detjemme, var den mest ubefrødsstillende tid i Sverige. Dette indet at kunne gøre for at kæmpe for, hvad man mente det.

At det var danske militær der formentlig mig adgang til den brigade, hvor ingen man dog endelig at komme til at gøre

nogen indsats, her
 siden været bestem-
 mende for min
 knapt saa positive
 forsvarstige.

Knudtson ville føre
 krig for Hærens Ære,
 men A-mas førte krig
 for at smide tyskerne
 ud af landet.

Jeg blev indholdt
 just før 10e marts 1745,
 og mødte saa Nanga
 Station den 15 marts 1745.

side 1. Hospitset er Frälsningsarméns Hospitz,
hvor flere "Søriddere" boede de første
uger. Senere brugt af mange andre
flygtninge.

side 3. "Godset" er øgenavn for en gård, som
min onkels familie har ved Espe.

side 4. Chefen er orlogskpt. T.S. Prip.

side 7. Frühstück Nielsen var værnepligtig
maskinist - og kendte vist "Krølle"
(Jørgen Esseman) fra sejlads i
"Canadian Reefer" før krigen.

Palle er Palle Lanskø.

side 11: De 7 var Krølle, Chris (Chr. Christensen),
Niels (Torben Grant), Larsen (garder,
stukket af fra vagten på Amalienborg?),
"Blondie" (navn = ?), Valdemar Jensen og
Roy Brantsen (mor eller far engelsk født).

side 50: Bekymringen om min dagbog skyldtes,
at jeg deri havde skrevet om 2 af
mine kammerater (Poul Jørgensen og
John Spence), der tidligere var stukket
af til Sverige. Via håttet i Helsing-
borg o.s.v. nåede de senere England
med Kurérplan.

Onkel Henning er afdøde søfartschef
C.H. Neergaard, D.S.B, der "ordrede" flere
fjensterejser til Helsingborg for sig selv.

at de kommandørkpt. Erik Berg, Jørgen Valentiner og

side 64: Understregninger er gjort langt senere
af min bror, der læste nogle passager
op på min 50-års dag.

side 69: Herfra drejer det sig om besværet
med at komme i Brigaden, fordi
jeg var desertør.

side 80: Wettinge er en gård ved Østra
Ljungby, hvor jeg boede flere gange
under mit ophold i Sverige.

Jeg prøvede at svømme over Sundet,
men fik krampe og måtte vende om.

side 86: Finn Henriksen kom ofte til Sverige
på forretningsrejser, men måtte til
sidst blive derovre. Derefter arbej-
dede han senere for det svenske
etterretningsvæsen og besøgt bl. a.
Sassnitz! Død kort efter krigen.

JW

